

**SAN FRANCISCO,
CALIFORNIË**
REPUBLIC AMERIKA

AANTAL INWONERS: 24.646.320

DAY

Van alle vermommingen die ik heb gebruikt is deze misschien wel mijn favoriet.

Donkerrood haar, heel anders dan mijn eigen lichtblonde kleur, op schouderlengte afgeknipt en samengebonden in een staartje. Groene contactlenzen die er heel natuurlijk uitzien op het blauw van mijn ogen. Een verkreukeld shirt dat half uit mijn broek hangt en waarvan de kleine zilveren knoopjes glimmen in het donker, een dun legerjasje, een zwarte broek, laarzen met stalen neuzen en een dikke grijze sjaal die om mijn nek, kin en mond is gewikkeld. Een donkere soldatenpet is laag over mijn voorhoofd getrokken en een felrode neptatoeage bedekt de linkerhelft van mijn gezicht, waardoor ik er als een totaal ander persoon uitzie. Daarnaast draag ik de onvermijdelijke microfoon met het bijbehorende oortje. Dat eist de Republiek.

In de meeste andere steden zou er waarschijnlijk juist nog meer naar me gestaard worden dan normaal vanwege die verrekt grote tatoeage. Niet bepaald een subtiel kenmerk, moet ik zeggen. Maar hier in San Francisco ga ik gewoon op in de massa. Het eerste wat me opviel toen ik acht maanden geleden met Eden naar Frisco verhuisde, was de plaatselijke trend: jonge mensen die zwarte of rode tekeningen op hun gezicht aanbrengen, soms klein en verfijnd zoals een zegel van de Republiek op hun slaap of zo, en soms een enorme afbeelding in

de vorm van het grondgebied van de Republiek. Vanavond heb ik voor een vrij algemene tatoeage gekozen omdat ik nou ook weer niet zo loyaal ben aan de Republiek dat ik dat op mijn gezicht ga stempelen. Dat is meer iets voor June. Dus nu loop ik rond met gestileerde vlammen. Goed genoeg.

Vannacht heb ik weer eens last van slapeloosheid, dus nu slenter ik in mijn eentje door een sector die Marina heet. Voor zover ik kan zien is dat de heuvelachtige Frisco-variant van de Lake-sector in LA. Het is een koele, rustige nacht en vanaf de baai waait een lichte motregen de stad in. De straten zijn smal, glimmen van het vocht en zitten vol met scheuren en gaten, en de gebouwen die aan weerskanten boven me uittoeren – de meeste zo hoog dat ze in de laaghangende wolken verdwijnen – zien er haveloos uit. De rode, gouden en zwarte verf bladdert van de muren, die worden gestut door enorme stalen balken in de strijd tegen de aardbevingen die om de paar maanden langskomen. JumboTrons van vijf of zes verdiepingen hoog hangen overal en schetteren hun gebruikelijke stortvloed van Republiek-nieuws de wereld in. De lucht ruikt zilt en bitter, een mix van industriële afvalstoffen en zeewater, met ergens nog een vleugje gebakken vis. Soms, als ik een hoek omsla, blijkt ik opeens zo dicht bij de oever te zijn dat mijn laarzen nat worden. De grond helt omlaag en loopt zo de baai in, en aan de horizon steken honderden half verzonken gebouwen uit het water. Altijd als ik over de baai uitkijk, zie ik ook de Golden Gate Ruïnes, de verwrongen restanten van een of andere oude brug die op een grote hoop aan de kust liggen. Zo nu en dan schuifelen er wat mensen langs op straat, maar verder slaapt de stad. Hier en daar wordt een steeg verlicht door een vuur, waar de straatbewoners van deze sector

zich omheen verzamelen. Het is hier niet zo heel anders dan in Lake.

Nou ja, er zijn natuurlijk wel een paar verschillen. Het Proefstadion van San Francisco ligt er bijvoorbeeld donker en verlaten bij, in de verte. Er lopen minder agenten op straat in de arme sectoren. En dan is er de graffiti. Je krijgt altijd een goed beeld van wat er onder de mensen leeft als je de recente graffiti bekijkt. In veel boodschappen die ik de laatste tijd heb gezien wordt zelfs steun betuigd aan de nieuwe Elector. *Hij is onze hoop*, beweert een bericht dat op de muur van een gebouw is gekrabbeld. En iemand anders heeft op straat gekalkt: *De Elector zal ons uit het duister leiden*. Volgens mij is dat een tikje te optimistisch, maar het zijn natuurlijk wel gunstige signalen. Kennelijk doet Anden iets goed. Maar toch. Af en toe zie ik ook een boodschap die zegt *De Elector is een oplichter* of *Ge-brainwasht* of *De Day die we kenden is dood*.

Ik weet het niet. Soms voelt het alsof de mensen door Anden aan het lijntje worden gehouden... en ik ben dat lijntje. En trouwens, die positieve graffiti is misschien wel nep, aangebracht door propagandafunctionarissen. Waarom niet?

Je weet het maar nooit met de Republiek.

Eden en ik hebben natuurlijk een appartement in een rijke sector, Pacifica, waar we samen met onze verzorgster Lucy wonen. De Republiek moet haar zeventienjarige meest gezochte crimineel-die-een-volksheld-is-geworden natuurlijk wel in de watten leggen, toch? Ik weet nog hoe erg ik Lucy – een strenge, kordate dame van tweeënvijftig, gekleed in klas-sieke Republiek-kleuren – wantrouwe, toen ze de eerste keer voor onze deur stond, in Denver. ‘De Republiek heeft mij aangesteld om jullie te helpen,’ zei ze, terwijl ze ons appartement

binnenmarcheerde. Haar blik had zich meteen op Eden gevestigd. ‘Vooral de kleine.’

Juist ja. Dat vond ik dus helemaal niets. Ten eerste heeft het twee maanden geduurd voordat ik het kon verdragen om Eden ook maar een moment uit het oog te verliezen. We aten samen, sliepen samen; hij was *nooit* alleen. Ik ging zelfs voor de deur van de badkamer staan als hij daar bezig was, alsof de soldaten van de Republiek hem weg zouden zuigen door de ventilatieschacht om hem weer naar een laboratorium te brengen en hem daar aan allerlei apparaten te leggen.

‘Eden heeft je niet nodig,’ beet ik Lucy toe. ‘Hij heeft *mij* al. Ik zorg wel voor hem.’

Maar na die eerste maanden begon het op en neer te gaan met mijn gezondheid. Op sommige dagen voelde ik me prima; op andere was ik met verlamdende hoofdpijn aan mijn bed gekluisterd. Op die slechte dagen nam Lucy het over, en na een paar laaiende ruzies ontwikkelden we een soort van routine, zij het met de nodige tegenzin. Ze maakt wel heerlijke vleespastei, moet ik zeggen. En toen we naar Frisco verhuisden, ging ze met ons mee. Ze begeleidt Eden. En ze houdt mijn medicatie bij.

Als ik eindelijk moe ben van het lopen merk ik dat ik vanuit Marina in een ander, welvarender district terecht ben gekomen. Ik blijf staan voor een club met een metalen plaat boven de deur waarin LAVA LOUNGE is gegraveerd. Ik laat me met mijn rug langs de muur omlaag glijden tot ik op de grond zit, met mijn armen op mijn knieën. De muziek trilt door mijn lichaam. Mijn stalen been voelt ijskoud aan, door de stof van mijn broek heen. Op de muur tegenover me staat in rood geschreven *Day=Verrader*. Ik zucht, haal een zilveren doosje uit

mijn zak en pak er een lange sigaret uit. Ik laat mijn vinger langs de woorden SAN FRANCISCO CENTRAL HOSPITAL glijden die er in de lengte op zijn afgedrukt. Sigaretten op recept. Tja. Het moet van de dokter. Ik doe de sigaret met trillende vingers in mijn mond en steek hem aan. Sluit mijn ogen. Neem een trekje. Langzaam verlies ik mezelf in de wolken blauwe rook, terwijl ik wacht tot die heerlijke hallucinaties over me heen spoelen.

Deze keer duurt het niet lang. Al gauw verdwijnt de chronische, doffe hoofdpijn en alles om me heen krijgt een wazige glans die niet alleen door de regen komt. Een meisje komt naast me zitten. Het is Tess.

Ze grijnst naar me, op de manier die zo vertrouwd was toen we nog op straat leefden in Lake. 'Is er al nieuws op de Jumbo-Trons?' vraagt ze me, en ze wijst op een scherm aan de overkant.

Ik blaas blauwe rook uit en schud traag mijn hoofd. 'Nee. Ik bedoel, ik heb wel een paar berichten langs zien komen over de Patriotten, maar het is net of jullie van de aardbodem zijn verdwenen. Waar zijn jullie? Waar gaan jullie heen?'

'Mis je me?' vraagt Tess, in plaats van me antwoord te geven.

Ik staar naar haar schimmige gedaante. Ze is zoals ik me herinner van vroeger op straat; haar roodbruine haar in een slordige vlecht, haar ogen groot en stralend, vriendelijk en zachtaardig. Kleine Tess. Wat waren de laatste woorden die ik tegen haar zei... vlak nadat we de moordaanslag van de Patriotten op Anden hadden verknald? *Alsjeblieft, Tess, ik kan je hier niet achterlaten.* Maar dat is precies wat ik gedaan heb.

Ik wend me af en neem nog een trek van mijn sigaret. Mis ik haar? 'Elke dag,' antwoord ik.

‘Je hebt geprobeerd me te vinden,’ zegt Tess, en ze schuift wat dichter naar me toe. Ik zweer dat ik haar schouder bijna tegen de mijne kan voelen. ‘Ik heb gezien hoe je de Jumbo-Trons en radiofrequenties afspeurt op zoek naar nieuws, hoe je gesprekken afluistert op straat. Maar de Patriotten zijn ondergedoken.’

Natuurlijk zijn ze ondergedoken. Waarom zouden ze nu aanvallen, nu Anden aan de macht is en de Republiek en de Koloniën een vredesakkoord hebben? Wat zou hun nieuwe strijddoel moeten zijn? Ik heb geen idee. Misschien hebben ze dat niet. Misschien bestaan ze niet eens meer. ‘Ik wou dat je terugkwam,’ mompel ik tegen Tess. ‘Het zou fijn zijn om je weer te zien.’

‘En June?’

Terwijl ze dat vraagt, vervaagt haar gedaante. Haar plaats wordt ingenomen door June, met haar lange paardenstaart en haar donkere ogen waarin gouden vlekjes schitteren. Die serieuze ogen, onderzoekend, altijd onderzoekend. Ik leg mijn hoofd op mijn knieën en doe mijn ogen dicht. Alleen al de illusie van June is genoeg om me een stekende pijn in mijn hart te bezorgen. Wat een hel. Ik mis haar zo verschrikkelijk.

Ik weet nog hoe ik afscheid van haar nam, in Denver, voordat Eden en ik naar Frisco verhuisden. ‘We komen vast weer terug,’ zei ik tegen haar via mijn microfoontje, in een poging de ongemakkelijke stilte tussen ons te doorbreken. ‘Als Edens behandeling klaar is.’ Dat was natuurlijk een leugen. We gingen voor *mijn* behandeling naar Frisco, niet voor die van Eden. Maar dat wist June niet, dus zei ze: ‘Kom gauw terug.’

Dat is nu bijna acht maanden geleden. Ik heb niets meer van haar gehoord. Ik weet niet of dat is omdat we allebei de

ander niet durven lastig te vallen, bang dat de ander niet wil praten. Of misschien omdat we allebei te verrekte trots zijn om als eerste aan de wanhoop toe te geven en contact te zoeken. Misschien is ze gewoon niet zo in me geïnteresseerd. Maar je weet hoe het gaat. Er gaat een week voorbij zonder dat je elkaar spreekt, en dan een maand, en al gauw is er zo veel tijd verstreken dat het heel raar en ongepast zou voelen om opeens weer contact te zoeken. Dus doe ik het niet. En trouwens, wat moet ik dan zeggen? Maak je geen zorgen, de artsen doen alles om mijn leven te redden? Maak je geen zorgen, ze proberen het probleemgebied in mijn hersenen te laten krimpen met een enorme hoeveelheid medicijnen voordat ze me gaan opereren? Maak je geen zorgen, misschien krijg ik van Antarctica toestemming voor een behandeling in een van hun superieure ziekenhuizen? Maak je geen zorgen, het komt wel goed met me?

Wat heeft het voor zin om contact te houden met het meisje waar je stapelgek op bent, als je stervende bent?

Die gedachte bezorgt me weer een bonkende pijn in mijn achterhoofd. 'Het is beter zo,' vertel ik mezelf voor de honderdste keer. En dat is ook zo. Nu ik haar al zo lang niet heb gezien is de herinnering aan hoe we elkaar hebben ontmoet vervaagd, en daardoor denk ik ook minder vaak aan haar betrokkenheid bij de dood van mijn familieleden.

Junes verschijning zegt nooit een woord, in tegenstelling tot die van Tess. Ik probeer het wazige droombeeld te negeren, maar ze weigert te verdwijnen. *Zo verrekte koppig.*

Na een tijdje kom ik overeind. Ik trap mijn sigaret uit op de stoep en loop de Lava Lounge binnen. Misschien kunnen de felle lichten en de dreunende muziek haar uit mijn systeem verdrijven.